

הילה להב

שבעה שירים

כותרת בעיתון יומי

הבט: בתיק יש מים,
 ותצלום של בתי התינוקות.
 בתיק יש מים, תצלום ומספר
 של חרש המתקן את השקת.

אחי ירקי המדים, ילדי
 הפתוח (הרצליה, שדרות)
 עד שלש סופרים הרועים את הצאן
 ואתם היו רעים לירות.

אני הגורם. אני.
 עצם אדם בלעו של תנין -
 ומי ישורנו, צלו של מסוק
 הוא הצל היחידי
 בג'נין?

אין בדעתי

אין בדעתי לאהוב את הטבע;
 העצים אינם ידידי.
 מרבי הרגלים אינם מרתקים אותי.
 כלום האדמה אהבת את פרחיה?

הַעֲפְרוּנִי אֵינּוּ אוֹהֵב אֶפְלוּ
אֶת קִנּוּ.

וְאֲנִי שְׂאִין לִי בֵּית מִשְׁלִי,
אֲנִי אוֹהֶבֶת גְּמָחָה בְּקִיר
(הִיא אֵינָה מְלַטֶּפֶת אוֹתִי וְאִף אֵינָה מְנַחֶמֶת.
וְאֲנִי אֵינְנִי עֹפְרוּנִי

וְאִף אֲדָם בְּקוֹשֵׁי. גַּם אֱלֹהִים אֵינּוּ
אוֹהֵב אֶת בְּרוּאִיו).

אֲנִי אוֹהֶבֶת אוֹתָהּ שְׁעָה שְׂרָגְלִי מִתַּחֲכֹכוֹת בָּהּ
לְהִלְכָה אוֹהֶבֶת אֲנִי אֶת הַיּוֹתִי

אֲרוּנִי הַגְּמָחָה.
אֲנִי אוֹצְרֶת אוֹתָהּ לֹא כְּדֶרֶךְ שֶׁהָאֲדָמָה אוֹצְרֶת אֶת זְרָעֶיהָ.
וְאִף הָאֲדָמָה אֵינָה אוֹצְרֶת
כְּדֶרֶךְ שֶׁסְּבוּרִים הַבְּרִיּוֹת.

אלברטו

הַשָּׁמַיִם כְּבָרִים לִי, אֶלְבֶּרְטוּ.
אֵינּוּ זֶה מִשְׁקֶלָם כִּי אִם הָאֶפֶן הַמְּחַשֵּׁב
שָׁבוּ מִתְּפִלַּג הָאֵוִיר בֵּינִי
וּבֵינָם.

יֵשׁ אֵלַי וְעוֹשִׂים נְשִׁימוֹת עֲמֻקוֹת עַד
הַשָּׁמַיִם אֶלְבֶּרְטוּ
זֶה גְבוּהָ גַם מְקַצֶּה קֶצֶהוּ שֶׁל הַמְּנַעֵד
שֶׁאֶפְשֵׁר לְשִׁיר בּוֹ בְּחִלָּל

אל תשאל אם אני מכירה את האדמה
אלברטו
שאל כמה נשימות צמקות
ביני ובינה.

שכן

הקשבה לדברי־שלי היא שמוש לבטלה ביכלתי לשמוע.
איני אומרת דבר חדש לי לעולם;
מוטב:
טרם עשיתי כן.

הבריות חוקרות אם שמעתי את אשר דברתי
כמו היה דוקא זה האשור
להיותי החלטית.
אני קימת
וזה ההחלטיות היחידה שבנמצא.

אינני שומעת את דברי־שלי שכן
אני שומרת את פעימות הדם ברקותי

שמע

שמע;
גם לאחרים אני מספרת שלא
כדי למות. אני מניחה
את גופי משטח של חול
לטבוע בו אצבעות

מדי לילה, אני יודעת שתתעורר
בבהלה מפני משהו ששמעת.

מְדִי לִילָה בְּשַׁעַה שְׁלֹשׁ בְּדִיוֹק אֲנִי
 בַּת אַרְבַּע עֶשְׂרֵה וּקְצַת וּלְךָ עוֹד יֵשׁ
 יָדַיִם (מְדִי יוֹם בְּשַׁעַה אַרְבַּע אֲנִי קוֹצְצָת
 אֶת אֶצְבָּעוֹת יָדְךָ הָאֲחֻת. הַשְּׂנִיָּה עַל מִצְחָךְ: מָה
 עֲשִׂיתָ בַּיּוֹם כִּי בְּשַׁעַה כָּךְ וְכָךְ)
 וּמֵאֲהַבַּת אָדָם אֲנִי כוֹרֶתֶת אֶת שְׁתֵּי אֹזְנֶיךָ. כְּשֶׁנָּה קוֹרֶה
 הַשְּׁעוֹן עוֹצֵר וְאֲנִי בַּת עֲשָׂרִים
 וְשָׁעוֹת אַחֵר כִּי אֲתָה
 שׁוֹמֵעַ

עדות

עָלֵי לְעֲשׂוֹת כְּכֹל הָעוֹלָה עַל רוּחִי
 יֵשׁ בְּרַחֲמֵי מְקוֹם לְכֹל הַנִּסְפִּים שְׂאִינָם אֲחִי.
 יֵשׁ בְּשֹׁדֵי תַרְעֵלָה לָזֶה שִׁיזְהִירֵנִי מִמַּעוֹף
 סְבִיב הַשָּׁמֶשׁ סְבִיב
 הָעוֹלָם
 אֲנִי שׁוֹקֵלֶת מְרַגֵּל לְרַגֵּל. זֶה שֶׁפֶת הַפְּסֻגָּה: יֵשׁ בְּכַחֵי
 לְטֹבוֹעַ. הַנְּשִׁיפָה הַזֶּה
 הִיא תַעֲדִיר כְּנַגְדִי

נקים

בְּקִשְׁתִּי: בְּרֹאשׁ הַמֵּתֵכֶן נָקָם.
 הַשְּׁחַת אוֹתוֹ, אֶת הָרֹאשׁ הַמְּכִיר אֶת הַמָּוֶת, אוֹיְבֶךָ.
 הָאֵם אֲתָה יוֹדֵעַ כִּמָּה קְרוּבָה הַסַּרְעֶפֶת לְרַחֵם
 וּמָה צְלִיל לְפִצְעֵיו? אִישׁ לֹא יָדַע.
 כִּי לְחַשׁ וּזְרוּעוֹ עַל כְּתָפָי: אִישׁ לֹא יָדַע.
 וְהוֹסִיף דְּבַר־מָה שִׁיפָה לוֹ שְׂתִיקָה, קוֹלוֹ מֵהֶסֶה; אֲחִי

אָחִי
 כָּלֵל לֹא נִתְכַּנְּנִיתִי לְהִיּוֹת לְךָ שָׂה